

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **B. G.**,
skazanego z art. 157 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 5 września 2019 r.,
zażalenia wniesionego przez skazanego
na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt II AKo (...),
odmawiającego przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Powyższym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 grudnia 2012 r., VII Ka (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N. z dnia 20 lipca 2012 r., II K (...), z uwagi na to, że, mimo stosownego wezwania, skazany nie zrealizował formalnych wymogów tego pisma procesowego, w tym w pierwszej kolejności, wymogu określonego w art. 545 § 2 k.p.k.

Na to postanowienie zażalenie wniósł skazany, nie zasługiwało ono jednak na uwzględnienie.

W piśmie z dnia 29 lipca 2018 r. zaadresowanym do Sądu Rejonowego w N., skazany zawarł argumentację, która dotyczyła m. in. nieprawidłowości

prawomocnego orzeczenia skazującego. Pismo to znalazło się w dyspozycji Prokuratury Rejonowej w N., która udzieliła skazanemu odpowiedzi na tę część, co do której była kompetentna, a następnie przekazała pismo Sądowi Apelacyjnemu w (...) jako właściwemu do rozpoznania ewentualnego wniosku o wznowienie postępowania (art. 544 § 1 k.p.k.), wywiedzonego z przytoczonej argumentacji. Inicjatywa wznowieniowa nie pochodziła zatem – jak twierdzi skarżący - od oskarżyciela publicznego, gdyż w tym zakresie miało miejsce jedynie przekazanie pisma przez Prokuraturę Rejonową w N. właściwemu Sądowi (art. 118 § 3 k.p.k.). Zatem nie znalazło zastosowania w realiach tej sprawy wyłączenie, o którym mowa w art. 545 § 3 k.p.k., zwalniające od tzw. przymusu adwokackiego i uiszczenia opłaty. od wniosku. Oczywistym jest z uwagi na powyższe, że prokurator nie mógł podlegać wezwaniu do usunięcia braków pisma. Autorem wniosku jest skazany i zobowiązany był respektować powyższe rygory. Został do ich realizacji prawidłowo wezwany stosownym pismem (k. 9) i nie spełnił tej powinności. W konsekwencji powyższego obowiązkiem prezesa sądu, do którego złożony został wniosek o wznowienie postępowania, była odmowa przyjęcia tego pisma, do czego obligował art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. Wbrew zarzutom zażalenia zaskarżone rozstrzygnięcie nie podyktowane zostało zatem żadnymi innymi względami jak tylko prawidłowymi ustaleniami odnoszącymi się do niezrealizowania formalnych wymogów wniosku o wznowienie postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.